

Končíme úvahy o české hudební terminologii v dějinném vývoji s vědomím, že nic ve vědě nelze ukončit, je třeba jen neustále pokračovat. Jedním z inspiračních zdrojů těchto úvah byla setkání s literaturou i s živými vystoupeními jednoho z čelných protagonistů terminologicky orientované muzikologie Hanse Heinricha Eggebrechta (1919–1999), častého návštěvníka brněnských muzikologických kolokvií a čestného doktora Masarykovy univerzity z roku 1995. Eggebrecht tehdy ve svém projevu v auditoriu maximu uvedl sedm vůdčích myšlenek (patrně v návaznosti na celosvětovou novou oblibu kabalisticky preferovaného čísla). Soudíme, že nejlepším rozloučením s touto prací by mohla být právě Eggebrechtova čtvrtá vůdčí myšlenka z tohoto projevu: ... „Hudební analýza znamená: přimět hudbu k řeči. Řeč sestává ze slov, pojmů, termínů. Jsou nástrojem analýzy, instrumentářiem vědeckého oslovení a pochopení hudby... Znalost historie a dnešního významu pojmových slov, kterých používáme, objektivizuje naše vyjadřování o hudbě a hudebních dějinách, chrání před nepřesností, svévolí a nereflaktovanými subjektivismy...“ (Překlad Věry Vysloužilové, *Opus musicum*, 27, 1995, č. 4, str. 160.)

Doufáme, že naše úvahy naleznou pokračovatele a že tak bude znovu připomenuto mnoho podnětných situací z osudů slov o hudbě.